

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησία δρ. 8,—
Εξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ετησία φρ. 10,—
Εξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Ὀκτωβρίου 1914

Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 45

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

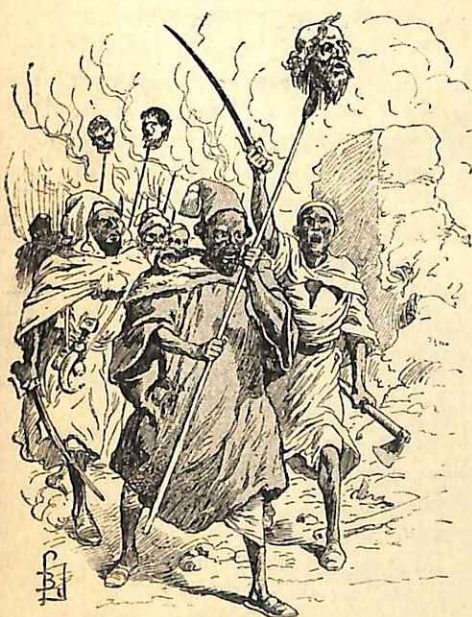
Ἀμέσως οἱ ἐπιδρομεῖς τὸν ἐπερικύκλωσαν καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν λιθοβολοῦν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἐργάτης ἔπεσε νεκρός.

Ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς μάχης ἢ μᾶλλον τῆς σφαγῆς.

Οἱ ὀλίγοι Εὐρωπαῖοι, βλέποντες ὅτι ἦσαν ἀνίσχυροι πρὸ τοῦ πλήθους τῶν πανταχόθεν ἐπερχομένων Μαροκινῶν, ἐτάπησαν εἰς φυγὴν. Ἀλλ' οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς κατεδίωξαν καὶ τοὺς ἐσκοτώσαν τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

Τρεῖς Γάλλοι, τρεῖς Ἰταλοὶ καὶ τρεῖς Ἰσπανοὶ ἔπασαν οὕτω θύματα τοῦ μουσουλμανικοῦ φανατισμοῦ.

Ἀνεγνώρισαν τὴν μεγάλην μύτην καὶ τὰ μακρὰ γένεια τοῦ Ἑβραίου Σίμωνος.
(Σελ. 321, στ. γ')

Τὸ τέλος τοῦ Ἑβραίου Σίμωνος.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ σφαγή, ὅταν τὰ πτώματα δὲν ἀπετέλουσαν πλέον παρὰ ἄμωρον σωρὸν ρακῶν καὶ σαρκῶν καλημαγμένων, ἡ λύσσα τῶν κτηνανθρώπων ἐκείνων ἐστράφη κατὰ τὸν μηχανῶν καὶ τοῦ ὕλικου.

Τὰ πάντα κατεστράφησαν καὶ μία μεγάλη πυρὰ ἀνήλθη ὑπὸ τὸ βαροῦλικον, τὸ ὁποῖον ἀντεῖχεν ἀκόρη.

Ἡ φρικτὴ αὐτὴ σκηνὴ διεδραματίσθη εἰς διάστημα μόλις ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας. Τὰ παιδιὰ, ὠρὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν των, τὰ εἶδαν ὅλα. Ὁ δὲ Τζούλης, κρίνων ὅτι ὁ θάμνος ἐκεῖνος δὲν ἦτον ἀρκετὸς διὰ νὰ τοὺς προσφυλᾷ ἀπὸ τὴν λύσσαν τῶν ἰθαγενῶν, ἐκύτταζε τώρα γύρω του, διὰ νὰ ἰδῇ ἀπὸ ποῖον μέρος ἡμπορούσαν νὰ φύγουν ἀθέατοι.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδαν νὰ ἔρχεται, πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτοντο, μικρὸν στρατεύμα ἀπὸ δέκα—δώδεκα Εὐρωπαίους, ἀκολουθουμένους ἀπὸ εἴκοσι στρατιώτας ὀπλισμένους.

Ὁ Τζούλης ἀνεγνώρισε τὸν ἀρχηγόν: Ἦτο ὁ Γάλλος Μέρλ, ἱατρός τῶν συνεργείων καὶ ἀκόλουθος τοῦ Γαλλικοῦ Προξενείου. Ἐβῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λουλού, καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Τί συμβαίνει, κύριε;

Ὁ κ. Μέρλ, χωρὶς νὰ σταθῇ διόλου, τοὺς ἐφώνησε:

—Ἀκολουθεστὲ μας! Μὴ μείνετε ἐδῶ οὔτε στιγμὴ. Θὰ σᾶς σκοτώσουν!.. Ἐλάτε εἰς Προξενεῖο. Γρήγορα!

Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης ἔσπευσαν νὰ συμμορφωθῶν πρὸς αὐτὴν τὴν συμβουλὴν καὶ ἠνώθησαν μετὰ τὸ μικρὸν ἄγημα, τὸ ὁποῖον ἐδίδιξε πρὸς τὴν πόλιν.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον, τοῦ ὁποίου ὠχύρωσαν ἐπιμελῶς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα.

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὰ, ἡ ἐπανάστασις ἐξηπλῶτο εἰς ὅλην τὴν Καζαμπλάνκαν.

Διὰ τῶν πυλῶν τοῦ Μαρρακὲν καὶ τοῦ Μπάμπεν-Σούκ, αἱ ἄγριοι φυλαὶ εἰσῆλαντον ἀχαλίνωτοι, διασπείρουσαι παντοῦ

Ἐν τῷ ἔδωσαν ὅλας τὰς ἀναγκαίας ἡγήγας... (Σελ. 322, στ. γ')

τὸν τρόμον, λεηλατοῦσαι καὶ σφάζουσαι ὅσους ἐγνώριζαν πλουσίους.

Εἰς τὸ Προξενεῖον, ὁ ἱατρός Μέρλ, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ προξένου, προσεπαθὴς νὰ ὁργανώσῃ τὴν ἄμυναν.

Εἰς ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους ποὺ κατέφυγαν ἐκεῖ, ἐμοίρασαν ὅσα ὅπλα ἡμπούσαν νὰ εὗρουν. Ὁ Λουλού καὶ ὁ Τζούλης, ὀπλισμένοι καὶ οἱ δύο μ' ἕνα ξίφος, ἀποσπασθὲν ἀπὸ κάποιαν πανοπλίαν, ἐτάχθησαν θρούροι εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, ποῦ ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν δρόμον.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ἤκουσαν ἐκείθεν ποδοβολητὸν, βλασφημίας καὶ κραυγὰς.

Ἐσκυψαν καὶ εἶδαν καμμίαν ἑκατοστὴ Μαροκινὸν, μεθυμένον ἀπὸ αἵμα καὶ περιστοιχιζόντα τέσσαρας ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐκρατοῦσαν, καρφωμένες εἰς τὰ δόρατά των, νεοκόπους κεφαλὰς.

Οἱ δύο μας φίλοι ἐλίγον ἐλείψει νὰ κρημισθῶν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ τοίχου, διότι, μετὰ τῶν κεφαλῶν ἐκείνων, ἀνεγνώρισαν τὴν μεγάλην μύτην καὶ τὰ μακρὰ γένεια τοῦ προστάτου των, τοῦ Ἑβραίου Σίμωνος.

Καί πάλιν εὐρίσκοντο μόνοι, ἀπροστά-
τευτοι, μέσα εἰς τὴν ἐπαναστατημένην
ἐκείνην πόλιν.

— Πάει! ἀνέκραξε μὲ λύπην ὁ Λου-
λού. Δὲν θὰ ξαναῖδῶ πιά ποτὲ τὴ μαμμὰ
καὶ τὸ μπαμπά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Διὰ τὰ εἰδοποιήσουν τὸν «Γαλιλαῖον».

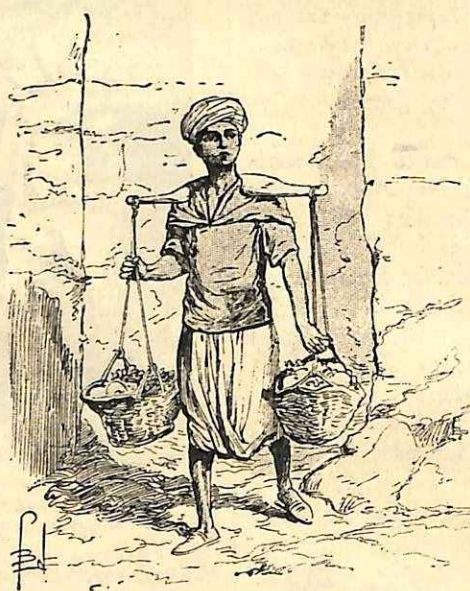
— Φίλοι μου, ἡ θέσις μας εἶνε φοβερά.
Πολιορκούμεθα εἰς τὸ Προξενεῖον ἀπὸ
τρεῖς χιλιάδες Μαροκινούς, οἱ ὅποιοι ἐπέ-
δραμον ἀπὸ τὴν Χαούδιαν, φωνάζοντες
«Θάνατος εἰς τοὺς ξένους!» Ἡ ἐξουσία
τοῦ Σουλτάνου κατελύθη, ὁ πασσάς ἐτράπη
εἰς φυγὴν καὶ δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ
στηριγθῶμεν παρὰ εἰς τὰς ἰδίας μας δυ-
νάμεις!

Τὸ λογίδριον αὐτὸ ἐξεφωνήθη τὴν ἐπο-
μένην τῶν σφαγῶν ὑπὸ τοῦ προξενικοῦ
πράκτορος κ. Μέρλ πρὸς τοὺς πενήν-
τα Γάλλους, οἱ ὅ-
ποιοι εἶχον κατα-
φύγῃ μετὰ τῶν οἰκο-
γενειῶν τῶν εἰς τὸ
Προξενεῖον, καὶ εἶ-
χον διέλθῃ ἐκεῖ μίαν
νύκτα ἀγωνίας.

Ὁ Λουλού καὶ ὁ
Τζούλης ἤκουαν με-
τὰ τῶν ἄλλων ἀπε-
γνωσμένοι. Τὸ θάπε-
γίνοντο τώρα: Πῶς
θὰ ἐπανεύρισκαν τὸν
κ. καὶ τὴν κ. Ρισα-
νέλ; Πῶς θὰ ἐσω-
ζαν κἄν τὴν ἰδίαν
τὴν ζωὴν;...

Ἀλλ' ὁ κ. Μέρλ
ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνὰ μόνον
πράγμα μᾶς μένει νὰ

Ἦτο χαριτωμένος μὲ αὐτὴν τὴν στολὴν
καὶ ἀγνώριστος. (Σελ. 322, στ. γ')

— Ἐννοεῖται, ὅτι θὰ τὸν συνοδεύσω
κ' ἐγώ.

Ἀλλ' ὁ ἰατρός Μέρλ εἶχεν ἄλλην
ιδεάν.

— Ὅχι, εἶπεν ἂν θὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ
παιδί, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μόνον τοῦ, μετρη-
μενοῦ εἰς ἰθαγενῆ. Ἔτσι μόνον ὑπάρ-
χει ἐλπίς νὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ σπουδαστὴς ἐπέμεινε, ἀλλ' ὁ Λου-
λού τὸ εἶπε μὲ σταθερότητα:

— Φθάνει, Τζούλης! Ἀρκετὰ διεκρί-
θης, ἀφότου εἰμεθα εἰς τὸ Μαρόκον. Ὅλα
τὰ ἔκαμες ἐσύ, μόνος σου. Τώρα θέλω
νὰ δείξω, ὅτι εἶμαι ἰκανὸς κ' ἐγὼ νὰ κάμω
κάτι τί. Ἐπειτα, δὲν ἀκούς τί λέγει ὁ
κύριος; Ἐγὼ μεγαλιέτεραν πιθανότητα
νὰ ἐπιτύχῃ μόνος μου, παρὰ σοῦ.

— Πραγματικῶς, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη
μου, ὑπέλαθεν ὁ ἰατρός. Ἐνὰ παιδί περνᾷ
εὐκολα ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἕνας μέγας δὲν
θὰ ἠμποροῦσε.

— Βεβαίως, ὑπέλαθεν ὁ κ. Μέρλ, ἀλλὰ
ξεύρατε, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ στείλωμεν,
πενήντα τοῖς ἑκατὸν κινδυνεύει νὰ σφαγῇ
πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα, καὶ τριάντα
τοῖς ἑκατὸν νὰ πνιγῇ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ
πλοῖον, διότι ὁ ἀνεμος πνέει ἀπὸ γείρας.
Ποῖος ἀπὸ σᾶς ἀνάλαβάνει τὴν ἐπικί-
νδυν αὐτὴν ἀποστολὴν;

— Ἐγὼ! ἐγὼ! ἐγὼ! ἀπεκρίθησαν
συγχρόνως εἰκοσι φωναί, μετὰ τῶν
ὁποίων διεκρίνοντο ἡ τοῦ Λουλού καὶ ἡ
τοῦ Τζούλης.

Οἱ ἄλλοι ποὺ προσεφέροντο, ἦσαν ἐρ-
γάται τοῦ λιμένος.

Ὁ κ. Μέρλ ἔμεινε ὀλίγας στιγμὰς
σκεπτικός, κυττάζων τὸν Λουλού, καὶ
ἐπειτα εἶπε:

— Φίλοι μου, μετὰ τῶν γενναίων
Γάλλων ποὺ προσφέρουν τὴν ζωὴν τῶν
διὰ τὰ σώσουν τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, εἶνε
καὶ ἕνα παιδί. Ἀκριβῶς διὰ τὴν νεκράν

τοῦ ἡλικίαν, εἶμαι
τῆς γνώμης νὰ τὸ
προτιμήσωμεν. Ἐνὰ
παιδί πάντα κινδυνεύει
ὀλιγώτερον νὰ
ἐκλύσῃ τὴν προσοχὴν
τῶν ἐχθρῶν μας, καὶ
ἔχει περισσοτέρας πι-
θανότητας νὰ περάσῃ
ἀνέμεσά τῶν ἀπαρ-
τήρητων.

Ὅλα τὰ μάτια
ἐστράφησαν πρὸς τὸν
Λουλού, ὁ ὅποιος μὲ
ὑπερηφάνειαν ἔλεγε:

— Μάλιστα, μά-
λιστα, ἐμένα τρέπει
νὰ στείλῃτε! Εἶμαι
μικρὸς, ἀλλὰ εἰμ-
πορῶ νὰ κάμω αὐτὴ
τὴ δουλεία.

Ὁ Τζούλης προ-
σέθεσε:

— Βλέπετε; εἶπεν ὁ Λουλού ὁριαν-
δευτικῶς.

Ὁ σπουδαστὴς, βλέπων ὅτι δὲν τὸν
ἤθελαν μὲ κανένα τρόπον, δὲν ἐπέμεινε
πλέον καί, ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῆς
ὀμνήγυρας, ὁ μικρὸς ἐξέλεγχ, διὰ νὰ
φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προξένου πρὸς τὸν
κυβερνήτην τοῦ «Γαλιλαίου».

Ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανέλ, ὑπερήφανος καὶ
συγκεινημένος διὰ τὴν εὐθύνην ποὺ ἀνε-
λάμβανε, ἔσπευσε νὰ ἐτοιμασθῇ.

Τῷ ἔδωσαν προηγουμένως ὅλας τὰς
ἀναγκαίας ὁδηγίας.

Ὁ μικρὸς θὰ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν κήπον
τοῦ Προξενεῖου, εἰς ἕνα κατωφερῆ δρομί-
σκον, ὁ ὅποιος μέχρις ὥρας εἶχε μείνῃ
ἐρημος. Ἡ ἐξοδὸς τοῦ θὰ ἐγίνετο κατὰ
τὸ μεσημέρι, ὅταν, ἔνεκα τοῦ μεγάλου
καύσματος, καὶ εἰς ἑνὴς ἡμέρας ἀκόμη ἐπανα-
στάσεως, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι κειμούνται ὑπὸ
σκιάν. Μετρημισμένος εἰς ὀπωροπώλην,
ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς παρα-
λίας, χωρὶς νὰ συλληφθῇ.

Θάφευγε τὸν λιμένα καὶ θὰ διηυθύνε-
το πρὸς δυσμὰς, ὅπου ὑπῆρχεν, ἔξω
τῆς πόλεως, μικρὸς συνοικισμὸς Ἀλβίων.
Καὶ μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὅποια θὰ τῷ ἐδί-
δαν, θὰ ἐπειθε κανένα ἀπὸ τοὺς Ἀλβίους
αὐτοὺς νὰ τὸν ὁδηγήσῃ μὲ τὴν βάρκαν
τοῦ εἰς τὸν «Γαλιλαῖον».

Ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐπι-
χειρήσεως, διότι, μὲ τὴν θαλασσοταραχὴν
ἐκείνην, τὸ μέγρι τοῦ πλοίου ταξίδιον
παρουσίαζε μεγάλους κινδύνους. Ἀλλ' ἔθα-
σίζοντο εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ἐντοπίων
θαλασσιῶν.

Ἀπὸ τῷ ἔδωσαν ὅλας αὐτὰς τὰς ὁδη-
γίας, ἐπῆραν τὸν μικρὸν διὰ νὰ τὸν ἐνδύ-
σουν. Ἐν τῷ μετὰ ὁ κ. Μέρλ συνέτασσε
τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεπιστεύετο
εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κ. Ρισανέλ.

Τὸ μεσημέρι, ὁ Λουλού ἐνεφανίσθη πάλιν
μετρημισμένος εἰς μαροκινόπουλον, μὲ
τὰ παλὰ ρούχα ποὺ εὐρέθησαν εἰς τὸ
Προξενεῖον καὶ ποὺ τὰ ἐφορούσαν ἄλλοτε
ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ ἰθαγενεὺς Ἀλβί.

Τοῦ εἶχαν περάσῃ εἰς τὸν λαίμῳ ἕνα
κοκκάλινον περιδέρακιον, ἀπ' αὐτὰ ποὺ συ-
νειθίζον τὰ παιδιά τοῦ Μαρόκου, τοῦ εἶ-
χαν φορέσῃ, ἕνα κόκκινον φέσι μὲ λευκὸν
κεφαλόδεσμον, καὶ τοῦ εἶχαν βάλῃ τὸ
πρόσωπον, τὰ χεῖρα καὶ τὰ πόδια μὲ φλού-
δαν καρυδιῶ, διὰ νὰ ἔχῃ τὸ χροῖμα τῶν
ἰθαγενῶν.

Ἦτο χαριτωμένος μὲ αὐτὴν τὴν στο-
λὴν καί, τὸ κυριώτερον, ἀγνώριστος. Ὁ
ἴδιος ὁ Τζούλης ἐδυσκολοῦθη νὰ νῆπιωσιν
τὸν φίλον τοῦ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ ἰατρός Μέρλ ἐνεχεί-
ρισε δημοσίᾳ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ κ. Ρισανέλ
τὴν ἐπιστολὴν, τυλιγμένην καλὰ εἰς ἕνα
φύλλον γουταπέρκας, διὰ νὰ μὴ βραχῇ
τὴν εἰς τὸ ταξίδι μὲ τὴν βάρκαν.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια ἔδε σελ. 319)

Ἦτο μία στιγμὴ τραγική. Ὁ Ἐρβελίν,
ὡς τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ, ἐφώναζεν:

— Ὁ Πλόκ! εἶνε ὁ Πλόκ!

Ὁ Δουβλὺ, ἐλκυθεὶς ἀπὸ τὸν πυροβο-
λισμὸν, εἶχεν ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν
στῆγην κ' ἐπῆδουσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην
ἀπὸ τὸν φωταγωγὸν μέσα εἰς τὸ δωμά-
τιον.

Ἦτο τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς λάμπας, εἰς
τὸ μισοσκότεινον δωμάτιον, ἀνεγνώρισαν
καὶ οἱ δύο τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας.
Καὶ ἐφώναζαν τοὺς ἀστυφύλακας.

Δεμένος, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ
πληγωμένα ἀπὸ τὸ πιπέρι, ὁ Πλόκ κατε-
διέσθη καὶ ὠδηγήθη εἰς τὸ Τμήμα.

Ὁ ἐνοικὸς διηγήθη πῶς ἐξῆλθον ἀπὸ
τὰ δέματα ποὺ ἔρριπτεν ἕνας ἄν-
θρωπος, εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐπῆδουσε
ἐπειτα καὶ αὐτός. Ὁ παρῆσκατος, μόλις τὸν εἶδεν
εἰς τὸ κρεβάτι του, ὤρμησε
νὰ τὸν πνίξῃ.

Ἦσαν ἐκεῖ τὰ δέματα τῶν
κλοπιμαίων χρεωγράφων καὶ
χαρτονομισμάτων, λερωμένα ἀπὸ
τὴν καπνίαν.

Ὅταν ὁ Ἐρβελίν καὶ ὁ Δου-
βλὺ ἐπέστρεψαν, κατὰ τὰς πέντε,
εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἦσαν
ὅλοις τοὺς ἀστυνομικοὺς περι-
χαρεῖς. Τελος πάντων, ὁ τρομε-
ρὸς καὶ φοβερὸς αὐτὸς Πλόκ
εἶχε συλληφθῇ! Οἱ κκ. Λαρὸς
καὶ Κράμπ, τοὺς ὁποίους ἐξῆ-
πνισαν ἀμέσως, προσέτρεψαν διὰ
να ἴδουν καὶ νὰ βεβαιωθοῦν. Ὁ
Πλόκ ἐκλήθη δαμένος εἰς μίαν
καρέκλαν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ
Διευθυντοῦ.

— Ἀ, κακούργε! ἐφώναζεν ὁ κ. Λα-
ρὸς. Ἐφύσαμε αἷμα ὡς νὰ σὲ πιάσωμε,
ἀλλὰ τώρα σ' ἔχουμε εἰς τὰ χεῖρά μας!

Ὁ Πλόκ δὲν ἀπεκρίθη. Ἐνὰ μείδιμα
μόνον, ἀνιχνευτικῶδες, σαρκαστικόν, διέ-
στειλε τὰ πελιδνά του χεῖλη.

Ὁ κ. Διευθυντὴς ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὴν
χαρὰν τοῦ. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρόν-
τας ὑπαστυνόμους καὶ ἀστυφύλακας, εἶπε:

— Τελος πάντων, κύριοι, ἡ Ἀστυνο-
μία ἀναπνέει!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθον ὁ Ἐρ-
βελίν καὶ ὁ Δουβλὺ.

— Ἐλα, φίλε μου, νὰ σὲ συγχαρῶ,
εἶπεν ὁ κ. Λαρὸς, καὶ νὰ ἰδῇς τὸν φοβε-
ρὸν σου ἐχθρὸν ποὺ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνι-
κῆθῃ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Πλόκ, γυρισμένον
κατὰ τὸ παράθυρον, ἐφωτίζετο τελείως.
Ἀλλ' ἄμα τὸ εἶδεν, ὁ Ἐρβελίν ὠχρίασεν.

Ἐπιάσε τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ κακούργου
καὶ τὸ ἐκτύπησε.

— Νὰ πάρῃ ὀργή! ἐφώναζεν ἀμέσως
αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Πλόκ! Εἶνε ὁ «Ἄλλος»,
ὁ ἄλλος Πλόκ! Τώρα ἐννοῶ!...

Πραγματικῶς, ἦτο ἕνας τέλειος Σω-
σίας τοῦ ἀρχισυμμορίτου, ἕνας ἄνθρωπος
ποὺ τοῦ ὠμοῖαζε καταπληκτικῶς. Ἔτσι
ἐξηγοῦντο ὅλα· πῶς δηλαδὴ ἠμποροῦσαν
νὰ βλέπουν τὸν Πλόκ τὴν ἰδίαν ἡμέραν,
τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ εἰς δύο μέρη διάφορα.
Ἔτσι καὶ ὁ Ἐρβελίν ἐξηγοῦσε τώρα τὸ
ἀνεξήγητον, πῶς δηλαδὴ ἐκείνην τὴν νύ-
κτα, εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ μπάρμπα Λε-
ζάρ, ὁ Πλόκ ὠμιλοῦσε χωρὶς νανοῖγγ τὸ
στόμα, καπνίζων ὅλον τὴν πίπαν τοῦ.
Προφανῶς ὁ Ἐρβελίν ἤκουσε νὰ ὀμιλῇ
τὸν ἀληθινὸν Πλόκ, ἐνῶ δὲν ἔδλεπε παρὰ
τὸν «Ἄλλον».

Ἦρχον λοιπὸν δύο Πλόκ κ' ἐδο-
θόντο ἀκριβῶς διὰ νὰ ξεγελοῦν τὴν
Ἀστυνομίαν.

Οἱ δύο σκύλοι ἐσκόπων ὁρατοῦς...

— Δὲν εἶνε ὁ Πλόκ, εἶπεν ὁ Ἐρβε-
λίν, γιατί τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ Πλόκ εἶνε
στιγματισμένον μὲ μίαν μικροῦ πεταλούδα.

Καὶ ἡ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνα-
πνεύσῃ, ἐστέναξε...

15.—Εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ συνελήθη ὁ
«Ἄλλος», εἶχε περάσῃ ἕνας μῆνας, —
ἡ συμμορία τοῦ Πλόκ δὲν ἤκούσθη καθό-
λου. Φαίνεται, ὅτι ἡσυχάζεν ἀπὸ φόβου.
Οἱ κυριώτεροι συμμορίται, ὁ Πλόκ, ὁ
Γατομάτης, ὁ Λαίλαψ, καὶ ὁ Κατεργάρας,
κάπου εἶχαν κρυφθῇ καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ
τοὺς ἀνακαλύψουν. Ὅσον διὰ τὴν Ὀχιάν,
τὸν Μαχαιρὸν καὶ τὸν Κέρκακ, αὐτοὶ ἐ-
ζούσαν ἀπὸ γῆρας δαπάναις τοῦ Κράτους.
Διότι εἶχαν συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστυφύ-
λακας τοῦ Ἐρβελίν κατὰ πολὺ περίεργον
τρόπον.

Μίαν νύκτα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Ἐρ-
βελίν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ θέατρον, ὅπου ἐπῆ-

γαίνεν ἀπὸ τινὼν ἡμερῶν, διὰ νὰ ἐπι-
δελθῇ ἕνα κλέπτην «ἐργαζόμενον» εἰς τὰ
θυλάκια τῶν θεατῶν. Ὁ λοποδύτης αὐτὸς
ἦτο ἐνδεδυσμένος ὡς κύριος καὶ εἶχεν ἕνα
μεγάλον ὄνομα, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο βέβαια
ἰδικόν του. Ἐλεγεν, ὅτι ἦτο ἀκόλουθος
μιάς ξένης Προσεβίας, ὅπου τῶντι ἐφαί-
νετο συχνά. Ποῖος ἦτο πράγματι; Κα-
νεῖς δὲν ἤξευρεν ἀκριβῶς καὶ διὰ τοῦτο ἡ
ἀποστολὴ τοῦ Ἐρβελίν ἦτο δυσχερεστάτη.
Ὅπως δὲ ποτε, ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἐδί-
στασε νὰ γραπώσῃ τὸν κύριον, διότι κα-
τῶρθωσαν ἐπιτηδεῖας νὰ τοῦ πιάσῃ τὸ
χεῖρ μέσα εἰς μίαν τσέπην.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ εὐχαρι-
στημένος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ, ὅταν ἐκεῖ,
εἰς τὴν ὁδὸν Ματυρέν, εἶδεν ἐμπρὸς τοῦ,
ἀλλ' ἄρκετὰ μακριά, ἕνα ἐργατὴν νανοῖγγ
τὸ στόμιον μιάς ὑπνόμευ.

Τυχαιῶς ἡ ἐπιτηδεύς, κανένα φανάρι δὲν
ἦτο ἀναμμένον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἵματωμένο Εἶφος

		Α		
	ΡΑ	ΝΙ	ΡΩΦ	
ΔΕΛ	ΒΕ	ΞΑ	ΦΙΝ	ΚΙΣ
	ΚΙΑ	ΔΟ	ΚΗ	
		ΨΑ		

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐ-
ταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἑξ
πλοίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στόλου.

β'. Γρίφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δοξασμένο 1913

Ὅλκιως ἡ ἐξῆ ἡ ἕνα—Σ—γὰι—Ψ—ὡά.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Mais les jours ne se suivent se
pas ressemblent.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ λέξεις αὗται
ὥστε νὰποτελεσθῇ ἕν γινώμικον.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνον δικαίωτον γραμματοσώμου.

Λύσεις τοῦ 43ου φύλλου

α'.) Ἀδακούμ. Ἡλιάς, Ἰερεμίας,
Μιχαῖρας, Συμεὼν—β'.) Τὰ μεγάλα ἐκ
τῶν μικρῶν. (τὰ μεγάλα—ἐκτὸν μικρὸν.)
—γ'.) Le poêle, le fou et la fumée.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τότης, βλέπων ἕνα κατὴν συνεννοούμενον
διὰ συνθημάτων μ' ἕνα πλοῖον, ἐρωτᾷ:

— Μαμμά, αὐτὸς εἶνε ποῦ λένε ὁ ἀσύρματος
τηλέγραφος;
(Γεγονός) *Εστάλη ὑπὸ τῆς Βυζαντιδός

— Μαμμά, ὁ Τάκης μοῦ πήρε τὸ βόλο μου
γιά πάντα.

— Πῶς γιὰ πάντα; Ὡς σοὺ τὸν ξαναδώσῃ.

— Μὰ τὸν κατάπιε!

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Βαρκούλας τοῦ Παμίσου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

*Αθήναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τῆρ 677 'Οκτωβρίου 1914.

ΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ

*Ανανέωσαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα τὴν συνδρομὴν
τὼν διὰ τὸ 1915 καὶ ἡ Μεγάλη Ἑλλάς, ἡ
Σαυθὴ Νεοαῖδα, ὁ Λέων τῶν Θεομοτυλῶν, τὸ
Πειρακτῆριον καὶ ὁ Φιλόπατρις Μακεδόν.
Τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας καὶ καλῶ καὶ τοὺς
λοιποὺς φίλους μου πρὸς μέμνησιν. Ἄλλως τε ἡ
προκήρυξις τῆς Ἀνανέωσος θὰ δημοσιευθῇ συν-
τόμως, διότι εἶνε καιρὸς. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι τὴν
30 Νοεμβρίου τελειώνει τὸ ἔτος μας.

Πολὺ εὐχάριστον μοῦ ἐφάνη, καὶ διόλου παρά-
ξενο. Θαλασσοποῦλι, ὅτι ὅστερ' ἀπὸ ἕνα χρόνον
ξανάπιασες τὴν πέννα καὶ μοῦ γράφεις. Καὶ τί εὐ-
μορφο γραμματίζει! Κρίμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ποῦ
δὲν μοῦ γράφεις συχνότερα. Τὸ ὑπόλοιπον τῶν
παρατηρήσεων σου, ὁρ. 4-20, τὸ ὅποιν με παρα-
καλεῖς νὰ δεχθῶ ὡς μικροσκοπικὴν συνδρομήν,
ἐπειδὴ τώρα εἶμαι στενωχωρημένη μετὰ τὴν κατὰ-
στασιν, τὸ ἐπέρασα εἰς τὸ «Ταμείον πρὸς ἐγγρα-
φὴν Ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν». Ἐστὶ καλὴς
ὁμοκαλῶ καὶ τὴν Διάπλασιν ὑποστηρίζεις, καὶ
κάποιο πτωχὸ παιδί καθίστας εὐτυχές.

*Αλήθεια, Κερκυραϊκὴ Αἴσα, αὐτὸς ὁ πόλε-
μος δὲν ἔχει ἀρτίσει κανένα ἥσυρον καὶ ὁ Θεὸς νὰ
δώσῃ μόνον νὰ μὴ διαρκῇ πολὺ, διὰ νὰ μὴν
ἴδωμε χειρότερα. Χαίρω ποῦ ὁ «Λουλοῦ» ἔχει
ξετοξεύσει ὅχι μόνον τοὺς μικροὺς ἀγοραστὰς σου
ἀλλὰ καὶ τοὺς γονεῖς τούς.

Βάσκα τοῦ Κανάση, εὐχρημα πᾶσαν εὐδοκί-
μῃσιν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν σου ζωὴν. Μὴν
ἀμφιβάλλῃς, ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ ἐξακολουθήσω νὰ σε
θεωρῶ ὡς παιδί μου καὶ μὴ μνηστῆρ' ἡ γὰρ νὰ
ἀκούω κάθε καλὸ γιὰ σένα.

Ἀφοῦ ἤτο ἀσπένεια εἰς τὴν μέσην, δὲν εἶ-
πορά νὰ σε μαλλώσω. Σαυθὴ Νεοαῖδα, ποῦ δὲν
ἐφάνη συνήθης. Αἱ λύσεις καλὰ γραμμῆναι. Δι-
ετίθασα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν Λοξασμέρον
Ρήρον.

Εἶνε ἀνῆλτοι ἐκεῖνοι ποῦ σοὺ λέγουσι. Ἀατοῖς
τῆς Ἀρχαϊότητος, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φιλολογία
εἶνε διὰ τοὺς γέροντας καθηγητὰς. Μὴν ἀκούς κα-
νένα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐντυφᾷ εἰς τὸν ἀγαπη-
μένον σου Σοφοκλέα. Ἄλλο τὰ γραμματικὰ
σχόλια καὶ ἄλλο ἡ ποίησις ὑποβέτω δέ, ὅτι ὡς
ποίησιν ἀγαπᾷς τὰρχα ἔργα καὶ ὅχι ἀπλῶς ὡς
«κείμενα», ὅπως εἰμπορεῖ νὰ τάχαπῃ ἕνας γέρον
καθηγητῆς.

Ροδοδάφνη, καὶ ἐδὼ εἶχαμεν πρόπορα φύγη,
ἀλλὰ κατ' αὐτὰς ὁ καιρὸς διορθώθη. Ἐλπίζω
ὅτι καὶ αὐτοῦ ἔχετε τώρα καλοκαιρί καὶ ὅτι ξα-
νάρχιστες τὰς ὁραίας ἐκδρομὰς σου. — Ἐ, δὲν
εἶνε καὶ κανένα δυστύχημα ποῦ σοὺ ἀπεκάλυψαν
τὸ ψευδὸν μὲν σου. Ἀποκαλύψτε τοὺς το καὶ σύ...

Καλῶς ἤλθες, Ἐπαῖτα τοῦ Ὁραίου. Ὁ τρέ-
χων Διαγωνιστὴς τῶν Λύσεων ἤρτισεν ἀπὸ τὸ
3ῳ φύλλον, τοῦ ὁποῦ αἱ λύσεις δὲν ἐδημοσι-
εύθησαν ἀκόμη. Ἐπόμενος εἰσπορεῖ νὰ τὰς στεί-
λῃς, καθὼς καὶ ὅλον τὸν κατόπιν φύλλον.

Παῖε ὁ καίμενος ὁ Φάων, ἐφόρησε... Καλέ,
μὴν τρομάζετ' τὸ γατάκι τῆς Ἡροῦκῃς Σά-

μον ἐννοῶ. Ἦπες εἰς ἕνα μπάνιο γεμάτο νερὸ
καὶ ἐπλήρης. Αὐτὰ μοῦ ἀναγγέλλει ἡ βαρυπνήθης
φίλη μου, τὴν ὁποῖαν συλλυπούμαι ἐγκαρδίως.
Ἀλλὰ συγγνώμη καὶ τὸν Φάωνα, τὸν ἀληθινόν,
ποῦ ἀπληχάρη τέλος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κάπως ἀλ-
λόκοτον τιμῇν...

Μετὰ μεγάλην λύπη ἀναγγέλλω τὸν θάνατον τοῦ
παλαιοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου συνδρομητοῦ Στυλι-
ανοῦ Π. Αἰγυνοῦτινον, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Συλ-
λυπούμαι ἐγκαρδίως τοὺς δυσμοίρους γονεῖς καὶ
τὸν νεότερον ἀδελφὸν τοῦ θανόντος Γεώργιον,
ὁ ὁποῖος τὸν διαδέχεται εἰς τὸν κόλον μας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Μπομπονιάκι, κα. (Α. Ζ.). Ἐπαῖτης τοῦ Ὁραίου, κα. (Κ. Σ.). Θα-
λασσοποῦλι, κα. (Μ. Ε.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: — ἡ Ροδοδάφνη (0) με Βαλκανικὴν
Συμμαχίαν, Ἐλευθεροθεῖσαν Ἡπειρον, Ἀρ-
διομένην Βαμβαζιάν, Φάωνα, — ὁ Αἰλιαν-
κίτος Ἡπειρώτης (0) με Τέλειον Ἀγῶνα,
Κοιμητοπούλιον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν,
Θέρον Βανιώτην, Λοδογαῖον, Εὐγενὲς Ἰδιαν-
κόν, Κῆμα, Πειρακτῆριον, Ἡπειρωτικὴν
Λόγην, Ἐλευθεροθεῖσαν Ἡπειρον, Ἀήτη-
τον Εὐζώνον, Φάωνα, Χάωνα, — τὸ Θαλασσο-
ποῦλι (0) με Ναύαρχον Μισοῦλην, Φράουλαν,
Φάωνα, Λοδογαῖον, Θελλοδὴ Οὐρανόν, —
ἡ Πατοῖς τῶν Ἡσίων (0) με Γενναϊόρχον
Στρατηλάτην, Βασιλείον τὸν Βολεψοκίτονον,
Ναύαρχον Μισοῦλην.

*Ἡ Διάπλσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ψαροπούλιαν (σοῦ ἔστειλα ἀπὸ τὸ 28ον τώρα μό-
λις, διότι ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ πρώτα ὅτι ὁ πό-
λεμος δὲν σε ἀνάγκασε νὰ ἀλλάξῃς διεύθυνσιν) Ἑλ-
ληρικὸν Ἰδεώδες (ἔστειλα τὸ 13ον νομίζω, ὅτι
σοὺ ἀπήντησα διὰ τὴν Μονολόγον σου, ὅτι δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ) Ἡσῶα τοῦ 1913
(τὸ «ρεκὸρ» μεταφράσθη «ἐπιδοσις» ὁ «ρεκονο-
μαν» ὅμως, ὁπλοδὴ ὁ ἀλλήτης ποῦ ἔχει τὸ «ρε-
κὸρ», πῶς ὅς ἡμποροῦσε νὰ μεταφρασθῇ; ἐπι-
δοσις; ...) Νικηφόρον Στόλον (ἐλάττω, εὐ-
χαριστῶ) Νικ. Κοκ. (τὸ ψευδώνυμον, ἀφοῦ εἶ-
ναι διὰ τὸ 1915, θὰ σοὺ ἐγκριθῇ εἰς τὸ α' φύλ-
λον τοῦ Δεκεμβρίου) Τροισποῦχον Ἑλλάδα (ἐ-
γομαι τὸ ἀντίεικον εἰς κυριακὰ γραμματιστήμα) Λο-
ξασμέρον Ρήρον (ἐμπρὸς λοιπόν, τώρα ποῦ
ἤρξαστες ἐγγάλας μ' ἐκεῖνο τὸ ἐπιστόδιον) Ρε-
ζεντὰ πρὸς τὸ παρόν, διὰ τὴν Σελίδα Σ., ὅχι
γράφει ὅμως, καὶ ἀνα ξαναγρήσῃ, ποῦ τὰ στεί-
λεις) Νυχτοπούλι (ἔστειλα, περιμένο) Σιδη-
ροῦν Προσωπεῖον δὲν πειράζει, θὰ τοὺς ἐγγράψῃς
ὅταν θὰ γίνω πάλιν διατεταγμένος εὐχαριστῶ πολὺ
διὰ τὰς καλὰς διαβήσεις) Βασ. Α. Οἰκ. (αὐτὸ
εἶνε ἕνα «θέμα» ποῦ δὲν πρέπει νὰ παρῇ τὰ
παιδιά τῆς Διαπλάσεως δὲν λέγω ὅτι εἶνε καλὸν
λέγω μόνον ὅτι εἶνε πρόπορον καὶ δι' αὐτὸ ἀνέ-
καθεν τὸ ἐξήγησα) Κάστορον Καλαίων (ἐλάττω,
εὐχαριστῶ) Πατοῖδα τῶν Ἡσίων (ὡραία ἡ
ἐπιστολή σου διὰ τοὺς σεισμούς; ἐδὼ εἶχνα τὴν
ἐγλυτώσαμεν ἀλλὰ δὲν ἤμπορον νὰ ποῦν τὸ ἴδιον
καὶ οἱ κακίμοι οἱ ὀρθαῖοι...) Μεγάλην Ἑλ-
λάδα, Πενταγῆρ Νεοαῖδοῦλαν, ἀπ. κλπ.

Εἰς δὲς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 677 'Ο-
κτωβρίου, ὁπαυτήσιν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Δεκεμβρίου

471. Λεξιγραφος

Ὁ κάτοικος τῆς νῆσου

Μετὰ ἀνὴρ ἐστεφανώθη,

Κι' ἡ νῆσός του ἡ Ἰδία

μ' αὐτὸ ἐφανερώθη.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου τῆς Ἐλευθερίας

472. Στοιχειογραφος

Μίαν θῶαν μεγάλην

Ἄν ἀποκαταστήσῃς,

Θέον τὸν Αἰγυπτιῶν

Εὐδὸς θὰ σφραγίσῃς.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλησποντοφύλακος

473. Μεταγραμματισμός

Μεγαλονήσου πόλις

Ὅποια θὰ γένῃ,

Τὸ ἴδιόν της ἂν μέλῃς

Εἰς ροὴ μετατραπῇ.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκας

474. Αἶνγμα

Δὲν εἶμ' ἐπίθετον ἀλλὰ

Πάλι ἔγω τρία γένη:

Καὶ με κατὰ ποῦ γυροῦ

Τὸ θετικὸν ἀρμαίνει.

Τὸ θετικὸν μου εἶνε γνωστὸν

Νῆσι εἰς τὸ Αἰγαῖον.

Καὶ τέλος τὸ οὐδέτερον

Ὅποριον ὄρατον.

*Εστάλη ὑπὸ Μαρίας Βογνιτῆς

475. Δίεγρον

***** Νάντιασταθαθὸν οἱ ἀσ-
* * * * * τερίσται διὰ γραμματικῶν
* * * * * οὕτως ὥστε νὰ νῆκινώσων-
* * * * * ται: ὁρίζοντες: ἀνω.
* * * * * Μοῦστα: κάτω, νῆσος ἐνδο-
* * * * * ζος τῆς Ἑλλάδος: καθεῖτος.
* * * * * ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειρὰν:
* * * * * μικρὰ νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
σῶμα διαφανές. Προφήτης καὶ Ἀργοναυτῆς.
*Εστάλη ὑπὸ τῆς Ψαροπούλας

476. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Τροφή — νότα = νότα + (Σύνδεσμος — Σύν-
δεσμος) = φωνήεν + (Νῆσος — φωνήεν) = Ἀν-
τωνυμία.

*Λησίστα ὑπολόγιον: Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τοῦ Βυζαντίου

477. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῆν κάτωθι
ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτε-
λοῦν ὁρατὸν ἄνθος τοῦ ἀγροῦ:

1. Πατριάρχης τῆς Γραφῆς. 2. Μεγάλη γῶνα
τῆς Ἀσίας. 3. Ἀρχαῖος μέγας βασιλεὺς. 4.
Μήτηρ ἥρωος ἡμιθέου. 5. Μία τῶν Μοιρῶν. 6.
Στρατηγός Ἀθηναῖος. 7. Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
*Εστάλη ὑπὸ τῆς Εὐέλπιδος Νεότητος

478. Φωνηεντόλεπον

δ - * - ρδς - δ - κ - τ - πόμ.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λισθημάτος τῆς Πατριδός

479. Γρίφος

αργ Τ
αργ Τ Τ
ου + ου παρ' τέ.
αργ αργ Τ Τ
αργ Τ
*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 319)

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐαγγελία Σωδου, Γεωργ. Αλ. Κοκ-
κῶνης, Δημ. Ὁρ. Κατσίρας, Ἰαμῆν Ὁρ. Κα-
τσίρας, Θεοδ. Ν. Φραγκῆς, Μυρ. Α. Τσίρκας, Τά-
κης Δημητρίου, Ντῆν Γιαννοπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγγα, Χρ. Λύδας.
ΒΟΛΟΥ: Δημ. Γ. Τροχανάς, Γεωργία Κ. Λυ-
καιοδοπούλου, Ἀννα Σ. Σπανοδάκη.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Αετύλλας.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωάν. Ο. Μηταράκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωργ. Ν. Σφραγιανός.
ΧΙΟΥ: Ν. Κ. Κοκκῆς, Μαρία Σταμ. Αερώτου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδυνῶν τὴν λύσιν καὶ ὀνόματα ἐπέδωκαν
εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθήναις
ΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη δια-
τάξει μῆνας ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου.